

Pere González, fa estudis sobre hemolisines i precipitines.

G. Lòpez, P. González i I. Guerricateitia, precipitines i anafilàxia en la diferenciació d'albúmines sèriques i musculars.

Remigí Dargallo, sobre citologia dels líquids pleurals.

Manuel Piera, sobre desviació del complement en la tuberculosi i morfologia del bacil tuberculós.

Josep Perxas i Pere Domingo, en col·laboració, feren investigacions per a comprovar les teories de Ravetllat-Pla.

Leandre Cervera, treballs sobre secretines.

El Pare Laburo (jesuïta), la variació morfològica de les bacteries segons els mitjans de cultiu.

Duran i Reynals, investigacions sobre anafilàxia i embaràs.

F. Coma i Pere Domingo, el mètode de Lewis-Benedict aplicat a l'estudi del percentatge de glucosa en el sistema sanguini. I un altre treball sobre modificacions en el percentatge de glucosa en els territoris de l'artèria i vena femoral per l'acció del dejuni prolongat.

C. Danès i Casabosch, sobre hemoglobínúria bovina.

Manuel Dalmau i Mates:

Mereix un bon record en una història del nostre moviment científic-mèdic. Expressament l'hem deixat el darrer de tota aquella jovenalla i homes fets, però sobretot jovent, que es movia, estudiava i investigava entorn del mestre i hem cregut que el lloc més adient on retre-li una pietosa memòria era en estudiar el Laboratori Microbiològic Municipal, per bé que en ocupar-nos de l'Institut de Fisiologia ja l'esmentàvem.

Si el món literari i filosòfic català té amb En Joan Crexells un home que recorda tot sovint amb devoció i amb pena pel malastre que el colpí, i ens colpí a tots, amb una mort en excès prematura, el món científic té amb En Manuel Dalmau una vida pariona i malaurada a deshora.

Nascut a Barcelona en 1890, morí en 1918 d'infecció gripal. Caràcter cordial, alegre, distret—haviem arribat a ésser cèlebres les seves distraccions—era el tipus perfecte del científic modern que abandona el nom de savi, que tant enorgullia en altres èpoques als que es dedicaven a l'estudi de la Ciència, per a acceptar amb plaer

el nom modest d'investigador i de científic. Aquesta qualificació més humil dóna el veritable sentit de llur actuació. Ensem els desencarcara de tota aquella tossa de serietat reinflada dels antecessors i d'aquella sensació de tristesa i de tragèdia amb la qual els estilitzava la gent profana.

Malgrat la tragèdia espiritual sigui més íntima en tenir més facilitats de comprovar en el laboratori les fallides de les teories i de les hipòtesis més lògiques; malgrat l'experimentació signifi-qui sempre un aprenentatge difícil i el dolor d'un constant entrenament; i el repòs que una explicació raonada comporta, es vegi trasbalsat pel dubte immediat o coetani, en rebaixar en prosopeia l'home d'estudi ha alegrat la seva vida. En prendre la categoria de treballador, i més que mestre iniciat esdevenir un neòfit constant, si li ha minvat jerarquia i l'embalement públic sembli disminuir en canvi ha guanyat en vivor, i l'estudi i l'investigació li donen una sensació de joiosa joventut com tot començament. Avui els laboratoris són llocs alegres, en els quals els homes atrafegats en una recerca profunda esplaien de tant en tant els seus enquimeraments amb la facècia o l'acudit enginyós.

En Dalmau era un exemple modèlic de l'investigador modern. Sense perdre cap de les qualitats d'home jove, d'estudiant ja treballa amb fe en estudis d'Histologia i Química Biològica. En el Laboratori annex a l'assignatura de Patologia General, junt amb En Sayé i En Darder, començà a entrenar-se en la investigació original. D'aquella època data l'aparell automàtic, inventat per ell i ple d'enginy, per a les inclusions en parafina. Portat pel seu afany d'aprendre i engrescat pel nostre començ de renaixença científica, fou un dels més intel·ligents alumnes del curs de Química que el Dr. Novellas donà en els Estudis Universitaris Catalans.

A l'any 1912 acabà la seva carrera de Medicina. Fou pensionat per la Junta d'Ampliació d'Estudis i marxà a Halle a estudiar al costat d'Abderhalden, qui aleshores es trobava en el fort de les seves investigacions sobre ferments defensius. En el primer volum de "Treballs de la Societat de Biologia" (Publicacions de l'Institut de Ciències) aparegut en 1913, En Dalmau ja consta com a soci corresponsal de residència a Halle. I en el segon, en el de l'any 1914, signa des de